

יהודית קגן היא זוכת פרס עינת לשנת 2019, מייסדת קבוצת הפייסבוק "לכל השדים והרוחות", ועובדת בימים אלו על ספר בנושא. ירושלמית, נשואה לפילולוג ואם. נוהגת לברוא עולמות ולהחריבן בזמן שהיא מכבסת ותולה על בליימה.

בריאה בפני עצמה

יהודית קגן

וְאֵלֶּה בְּנֵי צְבָעוֹן - וְאֵיָהּ וְעֵנָה, הוּא עֵנָה אֲשֶׁר מָצָא אֶת הַיָּמִם בַּמַּדְבָּר
בְּרַעְתּוֹ אֶת הַחֲמָרִים לְצְבָעוֹן אָבִיו (בראשית לו, כד)

צעדתי על רכס ההר, החמורים של משפחתי הולכים אחריי לאיטם. מצד אחד של ההר נפרש המדבר הגעשי שעטף מאופק אל אופק אבל מהצד האחר נחה כיכר הירדן שכולה משקה. המסיק והחריש החלו ואנשי עמק השָׁדִים עסקו בשיקום שדותיהם ממתקפת האימים. הרוחות העבירו את אצבעותיהן הארוכות הקרות בין שְׁעוֹתֵי הקצרות ושרטו את קרקפתי. אולי הייתי צריך לזהות את האזהרה בלחישותיהן, אך הבעירה הפנימית המבעבעת של העלבון והכעס עיוורה אותי.

זרבובית שעירה נדחפה תחת ידי בזמן ששקעתי במחשבות ובעטתי באבנים הקטנות. "הניחי לי, כוכב." נעירה גבוהה ואיטית ענתה לי. נאנחתי, ידעתי שאין זו אשמתה, או אשמת נמש, גבירה, לילה, עקום, עדינה או אטד. אבל רציתי לדחוף את כולם מעבר לצוק, ולא לראות אותם או לשמוע אותם שוב לעולם.

קולה של קרני הדהד בראשי ללא הפסקה: "תחזור אליי כשתגדל זקן, ענה". לא הייתה זו התגובה שדמיינתי או שציפיתי לה בזמן שתכננתי במשך שלושה ימים לגשת אליה.

כאשר הזקיפים תקעו בשופרות בעמדות השמירה שעל הר שְׁעִיר אספנו את כל הבהמות, ובייחוד את האתונות שמשום מה סבלו במיוחד מנחת ידם של האימים. כל שבט החורי נמלט אל תוך המערות והמחילות שאבותינו חצבו בסלע האדום של הר שְׁעִיר. היה נדמה לי שקרני הבחינה בי. כשהיא מעדה על קצה שמלתה

ושרשרת האלמוגים שלה נקרעה, נשארתי מאחור ועזרתי לה לאסוף את החרוזים למרות שידעתי שאני מסתכן ומסכן את כל עדר החמורים של אבי. כשהנחתי בידה את החרוזים החלקלקים והוורדרדים היא הודתה לי, עיניה הגדולות ומעוטרות הריסים העניקו לי מבט ארוך. שלושה ימים לא יצאנו מהחורים שבהם התגוררנו בצלע ההר, הפתחים הצרים מגנים עלינו מן האימים גדולי הממדים. אך למרות ההכרח - הלחץ והדחק עם הבהמות עשו שמות בשלוות הנפש של כולם.

כשסוף-סוף יצאנו ואמדנו את הנזק שנגרם בזמן פשיטת האימים השמחה פרצה כמעט מעצמה מכך שכמעט לא נפגענו. הפעם. היין נפתח, והלחם העלה ריח מגרה, ואת השור ששבר את רגלו כאשר נמלטנו שחטנו.

אולי היה זה היין, אולי שלושת הימים שחשבתי רק עליה. אולי הרעב המכרסם שמשתוקק לכך שמישהי תראה אותי. קרני, הנערה היפה ביותר בהר שעיר, נשאה את סלסלת הקש שהתרוקנה מן הפת בחזרה אל מדורות הנשים, ואני עקבתי אחריה גם כאשר חמש האחיות שלי הסתירו אותה מעיניי, ואז הופיעה שוב בקצה הרחוק של הכיכר שבמרכז הכפר. הנה נקרתה לפניי שעת הכושר. אבל נראה שגם איה, אחי, חשב כך.

כאשר ניגשתי אליה הוא כבר עמד לידה, והיא צחקה מבדיחה שלו, ידה מכסה את שיניה בחיבניות, וגבה מתקשת מעט כמו שנשים עושות כשכל גופן נרעד מצחוק אך הן מנסות להעמיד פנים שזה לא מה שהן עושות.

הייתי צריך לזהות את הסכנה ולסגת, אבל איך יכולתי אחרי שסוף-סוף אזרתי אומץ? "קרני, הצלחת לתקן את השרשרת שלך?" ניסיתי להשתחל לשיחה שלהם.

בהתחלה הם נבהלו מכך שמישהו שם לב שהם התרחקו מכולם, ואז הבינו שזה אני והמתח בכתפיה נרפה. "כן, איה תיקן לי אותה," היא הרחיקה את שׂערה המבריק מצווארונה כדי שאוכל לראות את החרוזים השזורים מחדש ונשאה אליו את עיניה.

הוא חייך אליה בחזרה וידו עלתה אל עורפה וסידרה מעט את הזווית של השרשרת.

“אני יכול לעזור לך לבדוק ולחפש אם יש עוד חרוזים שפספסנו, הצעתי.”

איה הפנה אליי את ראשו בחדות, גבותיו התקדרו מעל לזקנו המסודר והמטופח. אפילו מבעד ליינ התחלתי לזהות שפסעתי לאזור מסוכן. אף על פי שהייתי מבוגר ממנו בשנה וחצי, הכול ידעו שלא אני אירש את התואר של אבינו, האלוף צבעון, אלא איה. הכול ידעו שכשאורב אריה לצאן לא יקראו לי אלא לאיה. “מה אתה מנסה לעשות? לא מספיק התנשפת עלינו שלושה ימים שלמים במערות?” הוא שלח מבט מלא משמעות לעברה של קרני.

“די, קרני טפחה על זרועו ואז פנתה אליי בחיוך אימהי, “אתה חמוד מאוד, ענה, חזור אליי כשתגדל זקן.”

“או כשתצליח להיפטר מהריח של החמורים שלך, אחי הוסיף מאחוריה.

“ענה!” שלושתנו כמעט זינקנו באוויר בפינה המרוחקת ממדורת השבט. אבי, צבעון, הביט על המתרחש והקמטים מסביב לעיניו מצומצמים ועמוקים. “בוא לכאן, שלושה ימים החמורים והאתונות לא רעו או אכלו. קח אותם עכשיו.”

“אבל גם הצאן והבקר -”

“כן, ענה,“ אמר איה בקול מלגלג, “לך לטפל בחמורים שלך והנח לגברים לנפשם.”

גיחוך קל ומתנצל עלה על שפתייה של קרני ועלב בי יותר מכל הקללות או הצעקות של איה.

ידיי נקפצו לאגרופים רק מהמחשבות החוזרות על כל הדברים שהייתי יכול לומר או משפטים שנונים שהייתי יכול לחשוב עליהם במקום ללכת אחרי אבי. שתקתי כדי שהיין לא יגרום לי לומר עוד דבר-מה טיפשי ונגררתי בעקבותיו לעבר הבהמות המרוטות שצהלו למראי. חיבתם של החמורים היא עדינה, ניתנת לזיהוי רק בניעור הזרובובית, במבטים הארוכים ובתנודות עדינות של האוזניים. בכל יום אחר גילויים אלה של שמחה היו משמחים גם אותי, אבל לא באותו היום. אני יצאתי מגבול היישוב אל אזורי הספר בעוד שמאחוריי ממשיכות החגיגות ושמחה פשוטה מכך שעוד יום החורים שרדו את פשיטותיהם של האימים.

שוב זרבוּבית שעירה ואף לח נדחפו מתחת לכף ידי בדרישות לתשומת לב, נאנחתי והפניתי את ראשי לעבר הכתם הלבן שבמרכז מצחה. "את לא מבינה רמזים, כוכב?"

האתון בהתה בי בעיניים הגדולות והחומות שלה באופן מעורר מוסר כליות, ואני בעטתי באבן נוספת. לפעמים חשתי שהיא והעדר היו קרובים אליי יותר מרוב בני שער, אבל פתאום הקירבה הזאת הייתה מקטינה, מביישת, חלק ממה שסימן אותי כלא מספיק, כלא ראוי דיו.

הבטתי לעבר הדרך המשתפלת במורדות ההר, הישר אל ארצות הרפאים, ולא התכוונתי לסגת או לשוב לאחוריי. הפעם קיוויתי שאוכל להוכיח את ערכי לחורי. שאני ראוי להחליף בדיחות ונגיעות חרישיות עם נערות כמו קרני. הפעם אלך לרעות את החמורים בשדותיהם של האימים, ואם אוכל אף אביא הוכחה לכך שלא רק האימים יכולים לפשוט על החורי אלא שהחורי הזה יכול לפשוט גם עליהם.

הבהמות התנהלו לאיטן במורד האבנים והסלעים, אל מה שנראה ממבט ראשון כקצה השממה בערבות קדם המדבר אל פני היישוב. סוכתי על עיני ונשמתי את האוויר החרוך מחום אפילו בתקופת החריש. לשבריר מחשבה תהיתי אם לא הייתי טיפש, לפסוע ברצון ובגלוי לתוך ארצות הרפאים. אולם המבט הסלחני, החיוך החמקמק של קרני, גרמו לפי להתעקם ולדחוף את כוכב. "קדימה."

האתון נערה כאילו אין זה לכבודה הדיבור הזה, אך המשיכה לפסוע, ושאר החמורים בעקבותיה. פסעתי מאחורי העדר, כאילו הייתי אחד מהם. רגלי מתאימות את עצמן מאליהן למקצב ולדרך שבהם הלכו. דבר-מה מהתודעה הפשוטה שלהם מתגנב אל מחשבותי ומרגיע אותי. היה רק אופק, ודרך, ומים אי-שם.

איני יודע כמה זמן העדר נדד כך, רק שהשמש החלה לבעור בשמיים, וכתפיי החלו להיחרך. לפתע שתי האתונות שבראש העדר, לילה ועדינה, נעלמו בין הסלעים של שולי ההר. התנתקתי בחוסר רצון מריחוף התודעה ועקפתי את הצביר העיקרי של העדר. "איפה אתן, בהמות טיפשות?" ראיתי שמאחוריי גם החמורים והאתונות פנו לעבר הנקיקים. ירדתי במורד השביל שהם יצרו בין האבנים

המדורדרות ועתה אפילו אני שמעתי את פעפוע המים. כאשר פניתי מעבר לעיקול הסלע הגדול נגלה לעיניי סבך הצמחייה, ריח חריף של עשב ואזוב רמוס התקיף אותי ככל שהעדר רמס את דרכו לעבר המים. המעיין היה אך מעט יותר מאשר שבר בהר, ובִּרְכָה קטנה שעומקה בוודאי לא עלה על שלוש אמות. המים היו צלולים, כל אבן וגרגר חול הנח על הקרקעית ברור וניכר, וגוון ירקרק-תכול של השתקפות השמיים והצמחייה מעטר אותם.

ירדתי על ברכיי ולגמתי מן המים, והם היו מתוקים, טעמם מעיד על כך שפרצו ישירות מן הסלע. מילאתי את נאד המים שלי, ושלפתי משקי את האוכל שאמי נתנה לי לפני שיצאתי לדרך. פת, קטנית, מעט זיתים ונאד חלב חמוץ. הבטתי בבהמות שותות ומרות את צימאונן, ולועסות את הסוף הנמוך והצעיר שעוד לא התקשה. כולן למעט כוכב, היא ניגשה אליי ודחפה את צד ראשי באפה עד שנתתי לה מהזיתים. "אלה לא צימוקים", הזהרתי אותה, והיא אכן הניחה להם אחרי שטעמה שניים-שלושה, שולי נחירה נעים פנימה והחוצה במורת רוח מפונקת.

ארץ האימים לא הייתה נוראה כל כך, חשבתי לעצמי. ידעתי שאוכל עתה בביטחון רב לשוב להר שעיר ולהטיח באיה שבזמן שהוא התחבא בחורים, אני צעדתי וחמסתי מהאימים בעצמי. תקווה סוררת התגנבה לליבי, שקרני תהיה שם, כשאוכיח להם, גם לאבי ולשאר שבטנו, שאיני פחדן כמו נערה מבוהלת.

צררתי בחזרה את השאריות של האוכל, והנחתי אותו מתחת לשולי סלע בולט כדי שלא יתחמם ויחמיץ יתר על המידה. פילסתי את דרכי בסבך אל מדרונות ההר, והתחלתי לחפור גומה קטנה בקרקע כדי שאוכל להתפנות.

רחש הולך ומתקרב של דיבור גרם לי להישאר שפוף בין השיחים. השתחלתי בין האבנים והסוף כדי לבחון מי מגיע ומתקרב, ואז פרץ צעקות וצחוק מלא ממש מתחת למורד שבו הסתתרתי גרמו לי לעשות זאת בזהירות המרבית.

הראשים הענקיים היו הדברים הראשונים שראיתי, וגודלם כמחצית מגובהי. תווי פניהם היו עדינים ומפוסלים ברוך, אף על פי שאם רצו כנראה היו מסוגלים לכרות את ידי בנושכה. בגדיהם

היו מעוטרים בפסים, וראשיהם מכוסים מפני השמש. הייתה זו הפעם הראשונה שראיתי אימים, או רפאים בכלל. תמיד הסתתרנו כשהצופה תקע בשופר לאות אזהרה, וראינו רק את העדויות להרס שהשאירו אחריהם.

עכשיו ממקום מחבואי הייתי כמעט בגובה עיניהם. הופתעתי מהחינניות של פניהם המפוסלים. הנחתי שיהיו מפלצות מגושמות ומכוערות, אבל הם היו פשוט אנשים גדולים במידה כזאת שיכלו לבלוע את ראשו של אדם בנגיסה אחת. שערם היה בהיר, בגוון הזהב, ולא הסתלסל בתלתלים אלא הזדקק או השתלשל כמקלות על גוף שרירי ומוצק.

אחד מהם, שכתפיו עטופות בצעיף תכלת וגדילים, תפס בראשה של גבירה, והכריז בקול רם, "האלה בירכה אותנו!" אימי אחר הניס ואסף את האתונות שניסו להימלט אל הסבך מפני הזרים בעלי הריח המשובה, וכמעט סתר לאחוריו של נמש. "עשרים אתונות, חמישה חמורים ועוד חמישה עיירים. עדר שלם! עדר שלם ללא רועה!"

השתופפתי בין השיחים ונצמדתי אל הקרקע, וקיוויתי שאף אחת מן הבהמות לא תסגיר את נוכחותי. הרוח שנשבה בין הנקיקים במהירות של מפל מן ההרים שינתה את כיוונה, ועתה באה מאחוריי. הבטתי מתוך הסבך באחד האימים שעצר מתנועתו לזרז את העדר. הוא רחרח את האוויר, ותווי פניו הנאים נעו בתהייה ובניסיון לתפוס ניחוח חמקמק. עצרתי את נשימתי ולרגע של בושה קיוויתי שאולי מילותיו המכוערות של איה נכוונות, וריח זקיקי הפרווה של האתונות אכן דבק בי.

שמעתי את ליבי הולם לכל אורך העורקים של גופי והייתי בטוח שהענק שומע זאת גם. אך כאשר אחד האימים האחרים צעק "אוהיה, אתה בא?" הוא ויתר ופסע לתוך קני הסוף הגבוהים שהסתירו את המעיין מהעין.

החמורים של המשפחה שלי הלכו והתרחקו ממני, מטה לחמה נשבר ונרמס תחת פרסותיהם. כל צלע וצלע בבית החזה שלי הייתה כבדה מסלעים והבד הקשה עליי לנשום. לא יכולתי לשוב להר שעיר לבדי. אמי אולי תגיד "צבעון, לפחות הילד בריא ושלם" אבל

אבי לא יאמר דבר. הוא ידע לשתוק שתיקה מאוכזבת שאמרה בלי מלים "הייתי צריך להקשיב לזקנים שיעצו לי להשאיר אותך כתינוק בן יומו בשדות".

נאנחתי. גם תגובתם המחרידה ביותר לא תהיה גרועה מן ההשפלה שהמיטו עליי קרני וטיפשותי הרבה. אולי מספיק שלא אספר על טיפשותי אלא שנתקלתי בכוח של האימים בשדותינו שלנו והגרוע ביותר יהיה מאחוריי. אובדן כל שלושים החמורים שלנו יהיה נורא כל כך שאיש אפילו לא יעלה על דעתו עונש הולם.

התרוממתי בזהירות, בעודי בוחן מרחוק את הצלליות של האימים ועשרות החמורים והאתונות מאחוריהם כאשר נבלעו בין הגבעות שהחלו להוריק. חיכיתי שיתרחקו דיים כדי שאוכל לחמוק ולעבור אל הצד השני של צלע ההר בחזרה אל שטחי החורי.

שרשרת נעירות שהדהדו בעמק עצרו אותי על מקומי. נעירות של חמורים אינן דומות לאף קול אחר בעולם, הן מלאות ייאוש ואכזבה, והן דומות יותר מכול לתינוקות הצורחים מלוא ריאותיהם באימה מהעולם שבו מצאו עצמם. זיהיתי את קולה של כוכב אפילו ממרחק של תהום.

למרות שכבר גמלתי בדעתי לברוח, להשלים עם האכזבה או אפילו הרעב שיבוא בעקבות האובדן, ידעתי שלא יכולתי לתת לחמורים שלי להימלט משדה ראייתי. לא בגלל פרנסת יושבי הר שעיר, אלא כי לא יכולתי למעול כך באמונם.

ירדתי במורד הסלעים מאחוריהם התחבאתי וחלפתי על פני המעיין הנסתר בין קפלי ההרים. עקבתי אחרי העקבות העצומות שהענקים השאירו אחריהם, ועשרות העקבות הקטנות של ההולכים על ארבע.

חמקתי בין השיחים והעצים הנמוכים של הערבה, ובין סלעים על הדרך. כנראה שבעצמי לא הבנתי כמה העמקתי לחדור לתוך ארצות הרפאים משום שלאחר שעות אחדות של התגנבות בהליכה נוחה מצאתי את עצמי עומד כאשר למולי מתנשאות חומות שְׁוּה קְרִיָּתִים, בירת האימים.

השמש נעלמה מאחורי ההרים והתירה אחריה בשמיים רק גווני אש ודם מקריש. העיר חלשה על צלע ההר, מוגנת לבטח, ועמוד

השדרה הטבעי של האבן משתלב עם החומות מעשה ידי נפיל. בליבה של העיר התנשא אל-על המגדל הגבוה ביותר שראיתי מימי, כמעט שש פעמים גובהו של גזע תמר.

אולי טיפשי הוא הדבר שגודלם העצום של השערים והחומות הפתיע אותי. שהרי ראיתי את גודלם של האימים ומה הפלא שיזדקקו לבתים שיתאימו לגובהם? אולם לא היה זה רק כובד משקלה של כל אבן ואבן מסותת, אלא שגם השער עצמו היה רקוע ברזל יצוק, ואותיות משונות זורחות עליו בתכלת כעין החשמל.

אף ממחבואי בקרב השיחים פי נפער בתדהמה. אין איש בארץ היודע לחרוש ברזל. מימי ראיתי רק פעם אחת כלי ברזל, פגיון קטן של סוחר מכרכמיש שקנה חמור מאבי. כל כלינו היו נחושת, הטובים שבהם מותכים עם מעט בדיל יקר ערך שהובא ממדינות הים. שמעתי שלמלכי הכיכר העשירים יש כמה כלי ברזל לראווה בהיכליהם, אבל ברור היה לי שאף דלת אחת בלבד מן השער הזה הכילה יותר ברזל משהיה בכל חמש ערי הכיכר. סוד חרושת הברזל היה שמור היטב אצל הרפאים, הם קיבלוהו מורשה מאבותיהם הנפילים, בניהם של העירים שירדו מן השמיים על הר חרמון.

הנחתי שאפילו האימים סוגרים את שערי העיר עם בוא השמש, לכן מיהרתי בהשתופפות והסתרתתי בין הגופים הפרוותיים החמים של העדר שלי. חשדתי שבגובה כזה בגדי הצמר הפשוטים שלי שאיש לא טרח לצבוע היו לי ליתרון. אבל עם זאת לא השליתי את עצמי שאוכל לשטות באימים לאורך זמן. כל שהייתי צריך הוא להתחמק משומרים או זקיפים על החומות, אם ישנם כאלה.

כאשר חלפתי על פני בית השער ראיתי את האימים מתחילים לפקוד על סגירת השער, והודיתי לאלים על כך שהספקתי להיכנס לפני שננעלתי בחוץ.

עתה נשמרתי מהחמורים, כי הייתי צריך לחמוק ברחובות העצומים, על פני פתחי הבתים והחצרות שגדרותיהן הגיעו לכתפיי. האפלולית המתפשטת של הלילה בשָׁנָה קְרִיָּתִים הייתה שונה מזו של הר שעיר משום שעל כל החומות המקיפות את העיר זרחו באור התכלכל דמויות של אלים וגיבורים כאשר הם סועדים או נלחמים או זובחים. האור הרך הקל עליי למצוא את דרכי בעיר הזרה אבל

גם גרם לי להתחבא כל הזמן מפחד שאיחשף. פסעתי בעקבות הקולות של העדר דרך שער גדול שהוביל אותי אל תוך החצר הגדולה שבמרכז העיר. החצר הייתה מלאה בעצי פרי טובים למראה, ועל חלק מן הענפים היו קשורות רצועות בד ומנחות של תכשיטים ובגדים.

את החמורים והאתונות שלי הובילו האימים אל מכלאה בקצה המערבי של הגן, והבריחו בעדן בריח. את כולם חוץ מערפל. עקבתי אחריהם כאשר הוליכו אותה לעבר המבנה הגדול והמגדל עצום הממדים שניצב במרכז החצר. חזית המבנה עוטרה בדוגמת דקלים ועצים רקועים בזהב וכסף, כהמשך הגן הפורח סביבנו. בחזיתו ניצבו שני עמודים גבוהים כדקלים המועטרים בצבעים עזים וזהב שבהק לאור האותיות התכולות הזוהרות.

התגנבתי בין העצים וראשי נחבט מדי פעם בשרשרת או אפילו שרידי שלד ארנב שנתלה כמנחה. המחבוא בין העצים שיכך מעט את החרדה מכך שאתגלה, עד שראיתי מה הם עשו לערפל.

"אל תלכלך אותי הפעם, ההיה," איים אוהיה שאחז קערה גדולה. האימי עם צעיף התכלת שכונה ההיה שלף פגיון ברזל קצר מחגורתו ושיסף את גרונה של ערפל, מגיר את הדם אל הקערה. ריח הדם הגיע עד למקומי, ואיני יודע אם שאר האתונות ידעו את שקרה לערפל, אלא ששמעתי אותן מצווחות וקוראות אל השמיים.

כעת הם ביתרו את ערפל לנתחים, ואני לא הייתי מסוגל להביט במעשה. כאשר הסתתי את מבטי ראיתי את האלה שעבורה עשו זאת. בפתח הבית, בין שני העמודים הגבוהים, ישב על כס זהב מעוטר בשנהב הצלם היפה והמפואר ביותר שראיתי מעודי. שמעתי שתושבי ערי הכיכר בנו מקדשים מפוארים והציבו בהם פסלים מלאי הוד. אך אני הכרתי רק את הבמה שבהר שער, והמזבח שהחורי הניחו מסביבו צלמיות חרס קטנטנות של תְּשׁוּב ושל תְּקַפָּת. הצלם של האימים היה גדול בהרבה, כמעט בגובה שלי, אם כי בעיניהם ודאי היה כצלמית חרס קטנה. האימים הלבישו את הפסל שלהם בכותנה מצרית עדינה עד כדי שקיפות, שגזרתה החושפת דמתה לסגנון שבנות ערי הכיכר סיגלו לעצמן ושבהר שער לא נראתה כמוה מעולם. על חזה נחו שרשראות רבות, על תנוכי אוזניה נתלו

עגילי זהב גדולים עשויים חוליות רקומות זו בזו, ואצעדות רגליה מלאות נטיפי פנינים.

כאשר אחד מן האימים התיז את הדם לרגלי הפסל נרעדתי במקומי. היא הייתה ממשית, ולא פסל כלל. האלה שעל הכס הושיטה את ידה והסיטה את שיערה, ואף כאשר עשתה זאת עיניה השחורות ומזוגגות לא פסקו מלבהות בנעשה לפניה בשעמום.

אימי צעיר, כמעט נער, אבל בגובהו כבר היה גדול ממני, חלף קרוב כל כך אל מקום מחבואי בין עצי הגן שלא הרשיתי לעצמי בשנית לעקוב אחרי האלה היפיפייה. הוא ניגש ביחד עם הוהיה אל המזבח שהיה יותר גבוה ממני, ושניהם הסירו אבן עצומה בגודלה שנחה במרכזו.

מייד זינקה מן המזבח אש תמיד יוקדת ובווערת, כאילו כל הזמן חיכתה מתחת הסלע שכפו עליה לרגע שבו תוכל להשתלח בלהבותיה אל-על. למרות שהשכל הישר ציווה עליי להסתתר, קצה המבצבץ מהמזבח גרם לי להזדקף ולהציץ במתרחש. במרכז המזבח נחה חרב עצומה, והלהבות בצבצו ויצאו ממנה, ללא שום חומר בעירה נוסף.

החרב כשלעצמה הייתה פלא. היא הייתה כולה חצובה מאבן צור בגוון כסוף-ארגמן זכוכיתי. צור שימש בדרך כלל לראשי חיצים או לסכינים קטנות, הוא לא היה מיועד לחרבות. בשביל להב באורך כזה היה צורך במתכת, נחושת לבו או ברזל לרפאים. אך זו הייתה חרב מעידן אחר, פיתולים וקנוקנות לוטשו בה והכוכבים שבשמיים השתקפו בה, והיא בערה באש בהירה כשמש.

האימים הניחו מספר נתחים נאים על האש ואת היתר ביחד עם הדם החלו לאכול בעצמם לפני המזבח והאלה. הם לא בישלו או הכינו עבור עצמם, והעסיס והחֶלֶב נדבק לאצבעותיהם כאשר שלוש האימים אכלו בנגיסות גדולות את הגופה של ערפל. במהלך האכילה הם שחטו שור נוסף, וניתחו גם אותו, אוכלים ושובעים מן הבשר הנא אך צולים אותו באש עבור האלה.

נער האימים סידר את הנתחים הצלויים והנאים על מגש כסף גדול לצד ראשה של ערפל, ונשא אותה לעבר האישה היושבת על כיסאה. הוא הניח את האוכל לרגליה, והשתחוה ונפל על פניו שבע פעמים,

ואז הצטרף לחבורה ולשאריות שהשאירו לו האימים המבוגרים. הם המשיכו לאכול ומדי פעם אחד פרץ בקול שיר יפהפה, וקולו היה צלול ורך כל כך, ומשונה למראה הדם שהם שתו בגביעים גדולים. אחר כך פיזרו קטורת דקה על החרב הבווערת, ושוב נדרשו שלושה אימים כדי להרים את האבן הכבדה והגדולה ולהניח אותה על גבי המזבח ולכסות את האש והחרב. ניחוח הקטורת החרוף עלה מעט-מעט מן החרכים ומילא את החצר והגן בריח שכמעט וכיסה על ניחוחות הצלייה והדם.

לבסוף, האימים עזבו והשאירו את האלה הדוממת וחסרת התנועה. אחד מהם חלף קרוב למקום מחבואי, אך רק כדי לוודא שוב שהקשירה על שער המכלאה של החמורים חזקה דיה כדי שלא יברחו במהלך הלילה.

קול הנקישה של שערי המקדש היה הצליל האחרון שהדהד ברחבי הגן. האלה הרימה את מגש הכסף הגדול עם הבשר שעליו. היא אכלה את נתח הפר אך לא נגעה בבשרה של ערפל. אחר כך נשאה את המגש אל בין עצי הגן, חלפה על פניי, וליד החומות היא כרעה על ברכיה וחפרה באדמה. הבטתי בה כאשר אצבעותיה הענוגות פצעו את האדמה, וקול יפחה חרישי נפלט ממנה כאשר חשבה שאיש לא מאזין לה. היא שפכה את שאריות גווייתה של ערפל אל הקבר שהכינה לה, ואז כיסתה אותו והידקה את האדמה ברוך.

עקבתי אחריה מרחוק כאשר טיילה בגנים שלה, ואחר כך שעשעה את עצמה על שפת ברכה קטנה עם דגים קטנים ושפיריות המרחפות סביבה. כל הלילה כולו נותרתי ער כדי להתבונן באלה מרחוק, מרותק וחושש להיתפס בו זמנית. בהר שעיר עבדנו את תשוב ואת חבת, אך מעולם לא ראיתי אותם פנים אל פנים כמו שראיתי את האלה הזאת.

כאשר מלמעלה החלו השמיים להחוויר והגבר קרא, שוב נכנסו האימים לשטח המקדש.

האלה שבה וישבה אל כיסאה כאשר טבחו עבודה את נמש המסכן שלי. אחריו הוליכו שני בני אדם, נערים מעט צעירים ממני בעלי חזות אמורית וידיים כפותות מאחורי גבם, והגישו לה אותם. הריח של הבשר הצלוי החל לגרד את תחתית קיבתי, וידעתי שעוד מעט

איאלץ לחפש לעצמי אוכל אם לא ארצה לחפור ולחפש את השרידים של ערפל.

שוב האימים גלגלו והסירו את האבן מעל המזבח והחרב הבוערת, וכיסו אותה מחדש כאשר תמה מלאכתם. הפעם האלה לא אכלה כלל מהקורבן וקברה את שרידי בני האדם והחמורים יחדיו. כאשר האימים עזבו לפני עלות השחר הרשיתי לעצמי לעקוב אחריה כאשר חזרה למקדש.

כל הקירות עוטרו באותה דוגמת עצי קדם, אולם העמודים הגדולים בפתח הבית עוטרו בגילופים שהזכירו לי את הסחורות שהגיעו אל הר שעיר דרך אפק, נושאים עיטורים של אלים בעלי ראשי בעלי חיים. על העמודים בשני צידי כיסאה נחרטה דמות אישה שראשה הוא ראש אתון, והיא אוחזת בענף, מפתח החיים.

אם כך, זו הסיבה שהאימים נטו לשדוד את החמורים שלנו. הייתה זו תעלומה בסלע האדום, כל שידענו הוא שהאימים נהגו לחמוס אותם אפילו על פני בעלי חיים חזקים או מניבים יותר כמו פרים או כבשים, ובאופן קבוע פגעו בפרנסת משפחתי. עתה נגלתה לפני הסיבה, הם סגדו לאלת האתונות.

בקדמת הפתח ניצב הכיסא שלה, ולאחר מכן שטיחים רכים וקלועים כיסו את הקרקע לעבר דלתות הדביר הסגורות שלא נפתחו עבור איש. בקירות האולם נקבעו מדרגות רבות שלא היו יותר מאבנים בולטות מן הקירות שעלו מעלה-מעלה אל המגדל הגבוה שנראה מכל עברי העיר.

הצצתי בזהירות פנימה, מצפה כל העת לראותה ולהימלט. אך היא לא נראתה בשום מקום. לא יכולתי להשביע את סקרנותי, ואט-אט קרבתי לדביר. הדלתות הגדולות מברזל ומעוטרות בתבליטי זהב של כרובים, אנשים ושוורים מכונפים, היו פתוחות כדי סדק דק. הצמדתי את פניי אל המתכת הקרירה וראיתי פס דק של הדביר שלה. ראיתי תכלת ושני רקומים במיטות ארזים ודר וסוחרת אך שום דבר מאלה לא היו נאים כמוה.

ראיתי אותה חולפת על פני הדלת, וכאשר האור זרח ומילא את החלונות הצרים והארוכים שבראש החדר, הוא ניתז במראות הכסף לכל עבר. לנגד עיניי האלה שינתה את פניה, אפה התארך לזרובובית,

ואוזניה נמשכו לאחור וצמחו. אצבעותיה נתאחדו לפרסות ובין חצאיות שמלותיה היקרות הופיע זנב. מערמת הבגדים הקרועים פסעה אתון, מעוטרת בזהב.

אני נמלטתי כל עוד נפשי בי מתוך המקדש, וקרסתי במקום מחבואי בין עצי הגן. מה גורא מקום זה, חשבתי לעצמי כאשר חיבקתי את עצמי וניסיתי לעצור את הרעד שבכתפיי, איזה טיפש הייתי כאשר יצאתי את הר שעיר ומחשבת שווא וגאוה יתרה מובילים אותי אל תוך שווה קרייתיים.

התנמנמתי מדי פעם בין העצים במהלך היום, התעוררתי דרוך בכל פעם כאשר אימי זה או אחר חלף קרוב מדי למקומי. האלה לא נראתה בשום מקום, וכנראה הסתגרה בהיכל שלה ולא יצאה החוצה גם כאשר האימים התפללו והקטירו קטורת. תהיתי לעצמי אם ידעו האימים כלל על צורתה המשוונה אם לאו.

לעת צהריים כחום היום, כאשר פרשו הכול למנוחה ולהימלט מפני השמש, חמקתי אל העיר, מחפש אחרי רמזים או דרכים שבהן אוכל למלט את העדר שלי. שוטטתי באין צל, מתחבא מעין כול. כאשר חלפתי על פני בית ריק נכנסתי לתוכו כדי ללקט פירוורים שנפלו משולחנם של האימים, קרומי הלחם שלהם היו בגודל אגרופיי והם לא טרחו כלל לנקות אותם מן הקרקע.

השערים היו פתוחים, אך נשמרו על ידי אימים שהתהלכו על החומות הגבוהות. לא השליתי עצמי שאוכל לצאת את העיר עם עדרי כך. לו הייתי חפץ להימלט בעצמי הייתי יכול עשות זאת, אך לא יכולתי להשאיר את החמורים שלי מאחור.

לכן לקראת השקיעה שבתי אל המקדש, וליטפתי והרגעתי מעט את כוכב וחברותיה. חיבקתי את צווארה הארוך של לילה ונישקתי אותה בין עיניה והבטחתי להן בלי מילים שאמצא דרך לחלץ אותן מהמקום הזה.

חזרתי להתחבא במקומי בין העצים בגן, ולנגד עיניי ראיתי את הדלתות של המקדש נפתחות מחדש והאתון המקושטת יצאה. היא כנראה חישבה את הזמנים היטב, משום שכאשר הופיעו מעליה שלושה כוכבים, היציבה שלה השתנתה מחדש, והיא הזדקפה, פניה מאבדים את שעירותם ונדחסים שוב לצורה אנושית. היא התיישבה

על כיסאה ועטתה על עצמה בחוסר תשומת לב מוחלט את יריעות
הבד המעודנות שריפדו את הכס, בדיוק כאשר הגיעו האימים ושוב
זבחו לה את אטד וגם טלה שפעה בתחינה לאימו עד שגרוננו שוסף.
כאשר נגולה האבן מעל החרב הבוורת ושוב החלה הצלייה,
ראיתי שגם הפעם היא בוררת לה את הכבש ולא נוגעת בבשרו
של אטד. כאשר האימים עזבו, היא נשאה את המגש אל עבר שורת
הקברים הקטנה שצמחה והחלה שוב לחפור.

לא הייתי מסוגל למלט את כוכב והעדר שלי מן העיר הזאת בעצמי,
הייתי זקוק לבעלת ברית, בעלת ברית שכנראה הייתה שבויה כאן
אף היא. כאשר כיסתה והידקה את האדמה היטב מעל שרידיו של
אטד פסעתי אט-אט ובזהירות ממחבואי, אצבעותיי פרוסות כדי
להראות שאיני אווז סכין או פגיון. היא חשה בי מתקרב ופנתה
לאחור באחת ולכדה אותי בעיניה.

עיניה היו גדולות אישונים, ומעוטרות בריסים ארוכים, ואפה
ארוך ונשרי. העגילים הגדולים והמצטלצלים שלה נעו ביחד איתה
כל הזמן, מלווים אותה במנגינה חרישית ואינסופית.

“מה אתה עושה פה?” קולה נשמע לראשונה כאשר נעמדתי לצד
קברה של ערפל. “אינך מבני הנפילים.”

הפלתי עצמי לקרקע לפני שבע פעמים, ונותרתי לפני כבושים
באדמה כאשר דיברתי. “גברתי, את העדר שלי שבו האימים, ולא
ידעו שאני עקבתי אחריו. אנא, אני שוטח לפניך תחינתי, גלי
רחמים וחמלה על החמורים שלי.”

נשיפה מזלזלת נשמעה מעליי. בזהירות הרמתי את פניי כדי
לראות את פניה היפים מתקמטים כאילו חזתה בכללך או בחיה
העושה מעשה נבלה. “מניין אתה? מה שמך ומה שם אביך?”
“ענה, לא התכוונתי לשקר לאלה. “אבי צבעון הוא אלוף בהר
שעיר.”

עדיין שכבתי על הקרקע, אך אט-אט התחלתי להתיישב. היא
הורידה מעל ידה את אחד מצמידיה הרבים, והטילה אותו על הרצפה
לפניי. הוא היה מזהב כה כבד עד שעצם הפגיעה ברצפה עיקמה את
צידו. החישוק המזהב התגלגל לפניי, לבנת ספיר קורצת לעברי
מדי פעם תוך כדי תנועה. עד שהתנופה הפילה אותו שוקט ומפתה

ומונח בהישג ידי.

”קח לך תשלום נאה עבור החיות הטיפשות שלך ולך לדרכך.”
הבטתי בזהב ובאבנים המשובצות בו. היא לא הגזימה בהערכתה, הזהב היה כבד מאוד על פי תנועתו החושנית והאיטית של הצמיד על האבן. אך יותר משווי הזהב, הרי הייתה זו ההוכחה שלה חכיית. אוכל להביא עימי את הצמיד בחזרה לסלע האדום, להראות לכולם שאכן העזתי ודרסתי את שדותיהם של האימים. אומנם איאלץ להודות שאיבדתי את העדר שלי בגלל מעשה רהב, אך מעשה רהב שצלח.

שמעתי במחשבותיי את קולו של איה עשרות פעמים בזמן שהלכתי על הרי סדום, לועג לי שריחם של החמורים דבק בי. הוא לא היה הראשון שחשב שאני מבלה בחברתם יותר מאשר בחברת אנשים בשר ודם. בשביל הרגע הזה יצאתי צפונה ומזרחה, בשביל ההוכחה הזאת גמעתי בצעדיי את ההר וקצה הערבה. הבטתי בצמיד שהיה אומנם כבד ומרשים אבל לא היה בו דבר שיצדיק את נטישתן של כוכב ולילה ונמש. השפלתי את עיניי אל הגומחה הטריה, האומנם בשביל מעט מתכת ואבנים הייתי שלם עם מותן של הבהמות שלי?
”לא.” הרמתי את הצמיד וקמתי בעצמי. הושטתי לה אותו בחזרה.

”אני רוצה את החמורים שלי.”

עינייה השחורות ומעוטורות הריסים התקמטו מעט, ורק אחרי רגעים ארוכים היא שאלה, ”למה? מה תרצה? עוד זהב? עוד אבני חן ויהלומים תמורתן?”

”לא,” התעקשתי, ”אנא תני לי לשוב איתם בחזרה לביתי.”

”למה?” קולה ההתרומם מעט, ”הם בסך הכול בהמות עיקשות ומטונפות שכל תכליתן לזבל שדות ולשאת משאות עד שגבן נשבר והשמש חורכת אותן.”

”כי הן העדר שלי,” עניתי וקטעתי את רצף הנאצות הבווער שהיא הטיחה בהן. ”כי הן נבונות, הן רכות פרווה ויפות עיניים וימצאו מים גם באמצע המדבר.”

היא הביטה בי, בהבעה שלא ידעתי כיצד לפרש, ושפתה התחתונה פסוקה מעט. ”הן גורמות רק צרות ועוול, חיות חסרות מזל ו-”
”הן חשות מי במצוקה בסביבתן, ולא פעם ראיתי את כוכב נוערת,

חושפת שיניים ובוועטת במי שהתקרב אליי, כדרכם של כלבים. "קראת להן בשמות?" היא שאלה ושנינו בהינו שוב בערמת

האדמה שהיא עצמה יצקה על גבי השרידים המעושנים.

"זה נמשך", קצה חיוך כאוב עלה על שפתיי, "וזו הייתה ערפל. קראתי לה ככה כי הפסים על הרגליים שלה נראים כמו התפזרות הערפל עם הזריחה וכי היא בדרך כלל התעוררה ראשונה והעירה את כולם כי היא הייתה רעבה." ועוד הצבעתי על תלולית האדמה הבאה, "וזו לילה, ושם זה אטד, השיניים שלו נרקבו חוץ משן אחת שנראית כמו קוץ." נעתי באצבעי למרות שלא הייתי בטוח שהיא מסוגלת לעקוב אחרי הסברי, פניתי על עקבי והצבעתי על המכלאה. "ושם עם הכתם הלבן על האף זו כוכב, ועדינה ורימון."

הגבות של האלה התעקמו כלפי מעלה ורכות מסוימת התגנבה לפניה. "אתה אוהבן למרות שהן בסך הכול אתונות." הייתה בקולה אותה התמיהה וההרהור בדבר מה מופלא מכדי להיות אמיתי.

"הן היו לי חברות נפש יותר מכל בני האדם שהכרתי בחיי." אמרתי בכנות, אולם זיכרון הבעתו של איה העכיר על גילוי הלב. "מה?" האלה שאלה אותי.

"לפעמים לא נהגתי בהן כפי שהיה ראוי להן. אבל לא אמכור לך אותן גם תמורת כל אוצרות האימים."

היא המשיכה לשתוק כמה רגעים ואז החלה לפסוע לעברי. נסוגותי מעט ואז שוב השטחתי על הקרקע בין שורשי העצים. "גברתי, אני מתחנן לפניך שתגלי כלפיהן רחמים בעודן בחיים כפי שאת מרחמת עליהן אחרי מותן."

היא קפאה במקומה, וכל פניה תרעומת. "אין לי דבר וחצי דבר עם הבהמות הללו! למה שארחם עליהן!?"

לכדתי אותה בפניה גם אם לא ידעה זאת, ועתה באה העת להכריע במאבק. "ראיתי אותך, גברתי האלה," פניה החווירו לנגד עיניי, וכמעט שלא היה צורך שאמשיך ואומר, "את כמוהן, את אתון ביום ואישה בלילה."

היא נשארה נטועה במקומה, פניה לבנים כמו אבני הגזית המשורטטות של חומות הגן. לפתע נאחזה בי ההבנה שאולי לא חישבתי את צעדי כראוי. מה אם תתחיל לצעוק ולהזעיק את האימים

הענקים? לא הערכתי נכונה שהפיכתה לאתון עלבון הוא בעינייה.
"אני לא אלה. מעולם לא הייתי."

הרמתי שוב את ראשי לאט ובזהירות מהקרקע. היא עמדה עתה לידי, ריח הקטורת המתקתק דבק בשמלותיה, ואותה סחרחורת מהממת מתגנבת אל גולגלתי. "לא התכוונתי להעליב או לפגוע בכבודך," ניסיתי מייד להתנצל.

"נבראתי בין השמשות." היא התעלמה מדברי, ונראה שכמו מטח ההאשמות והנאצות, היא כרתה משהו ממעמקי ליבה, דבר־מה שהתאבן שם שנים רבות תחת שכבות של אבן וסלע. "חייתי בגן עדן, בין אבני אש, נהרות ועצים שאינך יכול להעלות על דעתך כלל. כשהעירים ירדו לארץ הם לקחו אותי עמם ממקום מושבי, ביחד עם להב. הבנים שהולידו מבנות האדם נשחתו, ואיבה נוצרה בין העירים ובין צאצאיהם הממזרים. אבותיהם ידעו מה אני, והם נהגו בי בכבוד וביישר. אך בניהם האימים זכרו כבר רק אגדות, וכך הפכתי בעיניהם לאלה."

"מה שמך?" העזתי לשאול לבסוף.

"פי," היא אמרה, ומעין משב רוח נסתר פרע את שערי הקצר כאשר הגתה אותו בקול, כאילו העולם קולו פלט אנחת רווחה של דבר מה עצור. "פי האתון."

"לא באתי לפגוע בך," הבהרתי שוב, "כל רצוני הוא לצאת מן העיר עם העדר שלי בשלום, ולשוב להר שעיר."
פי לא אמרה דבר אבל השפילה את מבטה והרימה את ידה כדי להטיב את העגילים הגדולים והכבדים שלה כדי להסתיר את פניה. "בוא עימי," היא אמרה במפתיע, ואני צייתי.

הלכתי בעקבותיה, חלפנו על פני מזבח האבן שכיסה על החרב הבווערת אל תוך המקדש. הפעם במקום להתגנב אל הדביר היא קפצה ממדרגה למדרגה כאילו דילגה על חלוקי נחל מעל נחל ולא על מדרגות מעל תהום. אני טיפסתי בעקבותיה, נאחז בקירות ונחרד מן המרחק מן הקרקע. אך לאחר שעליתי עד למעלה, ורוח הלילה שוב פרעה בי הבנתי מדוע הביאה אותי הנה. מן המגדל נשקפו כל המישור, הכיכר, המדבר והר שעיר. כל העיר תחתנו הייתה חשופה לעיניי - החצרות, מדורות הבישול שכבר נהיו לגחלים, מעט

האימים האחרונים ההולכים לביתם אל מנוחת הלילה והאיורים המרהיבים של החומות שהפיצו את האור התכלכל שלהן. עקבתי אחרי הבוהק בלילה, והתחוויר לי שצורת החומות היא כפולה, שתי טבעות משתלבות. הייתי צריך להבין על פי שמה ששווה קרייתיים הייתה חיבור של שתי ערים שנשקו זו לזו. מעולם לא עמדתי גבוה כל כך, היה זה כמעט הר קטן, פלא שהתאפשר אך ורק בזכות סודות בני השמיים שהביאו איתם העירים אל האדמה.

"ראה, לא תוכל לצאת את שווה קרייתיים," אמרה לי בעודה נשענת על שופר גדול שנקבע על עמוד ברזל.
"כה אעשה," הודעתי לה, "למען כוכב ולילה ועדינה וגם... גם בגלל קרני."

"קרני?"

עתה ישבנו זה ליד זו, על שולי המגדל, ונראה היה לי שכאילו קלחו ממני המילים מעצמן. אולי באמת חשתי לצידה כמו לצד שאר החמורים שלי, בטבעיות של היכרות ותיקה למרות שנפגשנו רק עתה. סיפרתי לה הכול, על חרוזי האלמוג ועל איה אחי שנראה שירש את כל ההצלחה שמעולם לא נפלה בחלקי, על הדרך במדבר ועל המעיין.

"ואת כל זאת עשית כדי להרשים את הילדה הזאת?"

"היא לא ילדה." נעלבתי בשמה של קרני.

"היא יפה?" פי שאלה, ופיה מעוקם בזווית משונה.

"מאוד."

"יותר מכוכב?"

"מה?"

"יותר ממני?"

חשתי איך לפתע פניי מתלהטים במהירות שלא ציפיתי לה. כאילו טבלתי את ראשי בעשן המיתמר ממדורה. קיוויתי שהדבר לא בולט לעין באפלולית הלילה ששררה בראש המגדל. היא רק צחקה, ולפתע למרות שהייתה מבוגרת ממני במאות או אלפי שנים עם חוכמת קדם, היא הייתה גם הנערה שמעולם לא ישבה לצדי בחגיגות, ומעולם לא צחקה מהבדיחות שלי.

יבבה ארוכה ואומללה מן המכלאות תחתינו קטעה את הלך

הרוח של שנינו. זו הייתה רק לילה, וממקומי בראש המגדל יכולתי לראותה נשכבת על גבה ומתגלגלת אנה ואנה כדרך הכלבים. הנחתי שהיא התגעגעה לאבוס שלה.

"פי, כשהגיתי את שמה התפללתי לאלים ששוב איני מתבלבל או מפרש שלא כשורה את המתרחש כפי שקרה עם קרני, "אני רוצה לברוח עם האתונות שלי מכאן. בואי עימי, כך נוכל לצאת משווה קרייתיים. תוכלי ללכת לאן שתרצי, אינך חייבת לבוא איתי להר שעיר, אך מקומך אינו כאן."

על פניה עלה החיוך ההוא שזיהיתי כבר מקרני. "מדוע שארצה לצאת את שווה קרייתיים אחרי שהמבול השמיד והשחית את כל הארץ?"

"מה? לא." תשובתה הייתה משונה כל כך עד שכמעט ולא הבנתי איך הייתה מענה לשאלתי, עד שזכרתי שהיא אינה אישה או בת אדם. "שנים רבות עברו מהמבול, טובה הארץ, בני האדם הקימו ערים ויישובים, ובעת הזאת חורשים את השדות וגודדים את הזיתים."

זיק ניצת בעיניה, אך היא הפנתה את ראשה הרחק ממני, אל הנוף האינסופי, וכאשר נעה עגילי החוליות המורכבים שלה הצטלצלו במנגינה עשירה. "האימים לא יניחו לי לצאת משערי העיר. הידעת מדוע בנו עבורי את המגדל הזה? משום שאבותיהם העירים זוממים כל הזמן לרצוח את צאצאיהם, להשמיד את ממזריהם המנציחים את חטאיהם."

"ואת מזהירה אותם?"

היא הנהנה. "אני יכולה לראות בני שמיים גם כשאינם נראים לאחרים. אני שומרת מפני ארבעת מלכי קדם שמא יגיעו. האימים לא יסכימו שאעזוב את משמרתי."

"אינך זקוקה להסכמתם, התעקשתי, קולי חדור באותה אמונה ורצון שמלכתחילה גרמו לי לפעול בפזיזות ולחדור לארצות האימים." "בואי עימי."

"למה?" היא חיבקה את ידיה. "בשביל לחרוש שדות בשמש וברוח? בשביל להכות בענפי עצים עד שפירותיהם יפלו? כדי לשאת מים, ולהיפצע, ולרעוב?"

"וכי כאן אין כאב ורעב?" שאלתי, ומרירות התגנבה אל קולי

כאשר חשבתי על ערפל, נמש ואטד שנטבחו ונזבחו.
"לא," ענתה לי, "כאן אני אלה, כותנה סרוקה ממצרים מביאים לי, וכל מזוני ניתן בעיתו, בשמן ורד אני סכה את עורי, וכסף וזהב יש לי ואוצרות לרוב."
"ודי לך בהם?"

"מה?" גבותיה התרוממו, כאילו מכל שיחתנו העובדה שהעליתי שאין בכסף וזהב ממש, הפתיעה אותה.

"רועה חמורים אני, ויודע שכסף וזהב יפים הם, אבל אי-אפשר לאכול אותם בהליכה במדבר יותר משאפשר ללעוס את האבנים." לילה התחילה לבעור ולהתרגז על דבר-מה שלא ראיתי אך לא שמתי את ליבי אליה.

הפתעתה התחלפה ברוגז. "לפחות נוהגים בי האימים כשורה, מכבדים ומוקירים אותי כאלה."
"נכון. אבל אסירה את בביתם."

"אינני אסירה!" קולה עלה, והאלה שהייתה או לא הייתה בצבצה במילותיה. "אין לצאצאיהם הממזרים של העירים דרך לאחוז בי, כשהם הרגו את אמותיהן בצאתם מן הרחם אני כבר הייתי רבת שנים!"

הנהנתי, וניסיתי להתרכז בדבריה למרות שנעירותיה של לילה התגברו עד כדי כך שחששתי שאולי יזעיקו את האימים. "אם רבת שנים את איך הנחת לכך שהם יקנו אותך בהבלים, במעט תכשיטים ושמלות? לא לכך נועדנו, אלא להליכה במדבר, כשהרוח נושפת על פנינו את נשיקותיה, והמים קרים מן הכוכבים, והעשב שר בשמש. איני מבין למה בוחרת את להסתגר בכלוב הזה, לו הייתי יכול להיות במקומך, הייתי מוצא את דרכי אל הערבה, הייתי מתהלך בה ימים שלמים אוכל עשב ומתקרבל בעדר שלי בלילות. אילו הייתי במקומך הייתי רץ כפרא."

קמתי ממקומי בחמת זעם, וגם חשתי חשוף, כל שיחתי איתה חשתי כאילו לא התכוונתי לומר את הדברים ששקשקו בתוכי והיו רכים ושברים משתכננתי לומר. כאילו גנבה ממני שברים או מילים שלא התכוונתי להודות עליהם בפני איש.

אט-אט ובזהירות ירדתי במדרגות, והפעם התהום שראיתי תחתי

האטה את התקדמותי. בני אדם לא נועדו לחיות בגבהים כאלה. כאשר סוף-סוף נחו רגליי על קרקע יציבה פסעתי אל המכלאות שבהן נכלאו החמורים שלי. ליטפתי את זרובותיה של כוכב, ואת הכתם הלבן שבין עיניה ורק בקושי לא עצרתי את עצמי מלפרוץ בבכי שהיה מקנה לי רק אגרוף בהר שיעיר. "אמצא דרך להציל אותך," הבטחתי לכוכב למרות שעמדתי להתפרק בכל רגע, ורק חיבקתי את ראשה.

דנדון העגילים הקדים את קולה של פי. היא עצרה מאחוריי ואני מיהרתי למחות את פניי כדי לא להיראות חלש או פגיע. היטב ידעתי מביתי שאנשים מצטערים על אובדן בהמות כי עתה אי-אפשר לשאת משאות כבדים או לחלוב חלב, אבל אין הם מבינים דבר מעבר לכך. פי הביטה בי בשתיקה, ובחנה בתשומת לב את פניי, עיניה השחורות חודרות ומפרקות את תווי פניי. "אינך משקר," היא התפלאה, "אתה באמת אוהב אותן אהבת נפש."

גלגלתי את עיני לעבר השמיים ורק בקושי התאפקתי מלהרחיק אותה בכעס. היא והתגובות שלה היו משונות כל כך, כאילו לא הבינה דברים פשוטים, ומחשבותיה פעלו אחרת לגמרי משל בני האדם. "כמובן שכן."

"אם כך, אבוא איתך. אתה נראה כמישהו שיודע לטפל היטב באתונות."

הנהנתי וחייכתי, ואף על פי שלא הייתי קרוב יותר מלוא הנימה ליציאה מהעיר הזאת, הייתה לי עזר כנגדי, ולא חשתי בודד כל כך במקום הזר הזה.

"עלינו לתכנן את בריחתנו היטב," הזהירה אותי בזמן שהתחבאנו לצד המכלאות, "משום שאם יתפסו אותך יאכלו אותך חי."
"האם אין פתח נוסף בחומה?" שאלתי למרות שידעתי מהסיוור הקצר שעשיתי בעצמי שאין. "אנו זקוקים לפתח גדול דיו שעדר חמורים יוכל לעבור דרכו."

היא נדה בראשה. "שני שערים לשווה קרייתיים אך השער השני רחוק הוא, בצידה השני של העיר ונשמר היטב כמו השער הסמוך למקדש."

"אם כך עלינו למצוא דרך לצאת בשער הקרוב בבטחה." הרהרתי

מעט בדבר. "אוכל אולי לנסות לפתוח אותו."
"לא תצליח," פי כיבתה את רוחי. "בריחי השער ברזל יצוק
ושלושה אימים נדרשים לפתוח ולסגור אותו. לא תצליח אפילו
להרעידו."

התכנסנו בשתיקה, מנסים למצוא חורים או חרכים שמהם נוכל
להימלט עם עדר שלם. מבטה של פי נדד אל עבר חצר הגן שהקימה
עבורה האימים בכלאה. "נוכל ליצור פתח נוסף בחומה בעצמנו."
הסתובבתי אל החצר, אל עבר אבן המזבח שמדי פעם נשפה עשן
קטורת כמו פתן או נחש. "מה היא החרב הזאת?"

"להב." היא משכה בכתפיה כלא מבינה למה עליה להסביר את
המובן מאליו. כנראה שפניי הביעו את תמיהתי דיים משום שפי
הסבירה. "להב, להט החרב המתהפכת שבה ניסרו את אדם הראשון
ושבה שמרו הכרובים על פתח הגן."

"חרב בני שמיים," לחשתי, ומשום מה לא היה הדבר תמוה בעיניי
כלל, אדרבה, היה הדבר מתקבל על הדעת למראה האש והלהבות.
פי הנהנה, "לכן איש או אישה אינם יכולים לגעת בה."

"אם כך היא אינה מסייעת לנו במאום," כמעט וגערתי בה על כך
שהעזה לעורר את תקוותי.

"אני אינני איש או אישה," היא אמרה, וכתפיה נעו בחוסר נוחות.
"אני בעצם..."

"אתון," השלמתי אותה.
"כן..." קולה היה מעט רפה יותר. קיוויתי שלא עלבתי בה באיזה
אופן שלא הבנתי.

כדי להימלט מהמבוכה הזו, חציתי את הגן אל עבר המזבח המכוסה
באבן עצומה. הנחתי את כף ידי על האבן ומיד נרתעתי לאחור. הוא
היה רותח עד שפלא היה בעיניי שלא האדים הסלע לחלוטין.
"נדרשים שני אימים לפחות לגלול את האבן מעל אש התמיד,"
פי נזפה בי כלא מאמינה שאני טיפש דיי לנסות לגלול את האבן
בעצמי.

"הם יקרבו ויסירו אותה כאשר יגיעו להקריב את קורבן השחרית
שלך, נכון?" שאלתי בזמן שנופפתי בכפתי בניסיון לקרר אותה,
ולהימנע מכוויה.

היא הנהגה. "אוכל לנסות להתגנב מאחוריהם כאשר יערכו את הקורבן, אך הם כנראה יחשדו שדבר מה מתרחש אם לא אשב על כיסאי בפתח הבית."

בחנתי את הכיסא, וחשתי דבר מה מקשקש בתוכי כמו סודות ונחשים כלואים בתיבה. יכולתי לפתוח אותה או להמשיך להירתע ממנה עד אין קץ. ידעתי מה עליי לעשות, ובכל זאת לא רציתי לפסוע לתוך האש, להיאבד לתוך התהום, ולא לדעת איך אצא מן המבוך בצידו השני. היו שם שכבות וערמות ערמות של דברים שאין להגות בשמם, שאסור לי לרצות או להודות בהם.

"אתה יכול להתחפש ולשבת על הכס שלי," היא הציעה.
"לא," אמרתי מייד, מילותיי דורסות את שלה מרוב מהירות. "לא יקום ולא יהיה."
"מה? למה?"

"כי אני לא," התעקשתי, כפי שהתעקשתי בכל ימי בהר שעיר, מנסה להתרחק ולנוס מכל מה שיגרום לעוד אנשים לבוז לי ולצחוק עליי.

"זו תחפושת," היא הסבירה לי שוב, כאילו הייתי שוטה ולא הבנתי את כוונתה. "רק כדי להשיג משהו שאנחנו זקוקים לו."
"אני לא יכול ללבוש בגדי נשים."
"לא יכול או לא רוצה?"

"פי, הניחי לי." התעקשתי וניסיתי להדוף את הצעתה בכוח כדי שלא תסגיר את השברים. "אני פשוט לא יכול." שמעתי את כל השופרות של הר שעיר ושווה קרייתיים קוראים באוזניי באחת, מתריעים מפני הסכנה, מכך שאמיט חרפה על משפחתי, מכך שאבי יעניק לי את המבט שפירושו "יש לי חמש בנות ושני בנים, אבל אחד מהם הוא רק חצי בן". לא רציתי שיתפסו אותי, לא רציתי שיראו אותי, לא רציתי שישפילו אותי עוד.

"למה?" היא הרימה גבה, ושוב נתקלתי בחוסר ההבנה המוחלט שלה של גבולות, ומרחק ראוי בין אם בשאלות מטרידות ובין אם במרחק ממש.

"איני יכול להתקשט בתכשיטים ולדדות בשמלת אישה, אני לא ילדה."

היא הטתה את ראשה כלא מבינה. "איש לא ידע אם לא תבחר לספר לו."

"לא אתן שישפילו אותי!"

"מה משונה הוא הדבר שאתה רואה בתור עונש או עוול," היא אמרה בהרהור, מבטה נדד אל עבר פתח הבית. "לשבת על כיסא רם ונישא ולהיות אלה."

לא ציפיתי שכך היא תראה את הדברים. למרות שהיא אמרה דברים משונים כל כך שהעידו שאין היא מכירה את דרכיהם של בני האדם, הייתה בזרות גם ברכה, היא הייתה עיניים נקיות מאבק הדרכים. הבטתי מחדש על הכס. הייתי רחוק מאוד מהר שעיר, רחוק מאנשים שישלחו רגל במומחיות כדי לגרום לי למעוד או ילעגו לפניי או לקומתי הקצרה. היא לא שיקרה, פי, דווקא בעיר האימים יכולתי לגעת בדברים בהם בבית היה אסור, בבית הם היו מסוכנים מדי. ואילו פה, מותר.

"האם אתה רוצה לברוח לבדך או להציל את העדר שלך?" שאלה אותי פי.

"אני רוצה את העדר שלי," התעקשתי.

שמעתי את פי מדברת אליי באיזה טון אימהי ומנחם שרק בקושי חדר לזעקות האזהרה שצלצלו בראשי. "ענה?"
התעוררתי מן האימה הצורחת בראשי. "מה?"
"בוא, אעזור לך להתחפש."

פסעתי בעקבותיה בלב כבד, כל אחד ואחד מהצעדים שלי קשה עליי ונדבק אל הקרקע. הסקרנות החלה בכל זאת להרים מעט את ראשה בקרבי כאשר הבנתי שהיא מובילה אותי אל הדלתות הכפולות של הדביר.

אף על פי שכבר הודתה בפני שהיא אינה אלה, חשתי חוסר נוחות לפסוע לתוך חדריה הפרטיים. מבטיהם הביקורתיים של הכרובים, האנשים והשוורים המכונפים ננעצו בי כאשר פתחה את שעריה. ההצצה הקצרה בסדק הדלת בערב הקודם הייתה כאין וכאפס לפאר שנגלה לנגד עיניי כשנכנסתי פנימה.

שולי החדר היו מלאים בצלמי כסף וזהב שמעולם לא ראיתי כדוגמתם, כאילו היו שייכים לאלים שנשכחו לפני שנים רבות.

מיטות יקרות מכוסות בדים ברקמה צפופה וגדילי פעמוני כסף, תיבות עצמות מלאות בתכשיטים וכלי אוכל מכסף וזהב.

כנראה שנראיתי המום משום שהיא מזגה לי יין לכוס כסף והניחה אותה בידי. בלעתי את היין החריף והריחני כאילו היה מים. מעולם לא טעמתי יין עשיר כל כך. רוב היין ששתיתי בימי חיי היה מהול. בחנתי את הבגדים והבדים היקרים שהיו פזורים ברחבי החדר כאבן שאין לה הופכין, כאילו דבר שבשגרה הוא לנגב רגליים בארגמן. היא התרוצצה בין התיבות ושלפה מהן כלים מכלים שונים, ואז בחנה אותי בעודי יושב על המיטה הרכה ומתאושש מעט. "דינה של התוכנית הזאת להיכשל."

"מה?" הנחתי את גביע היין המלא למחצה על המיטה. "למה? הכוכבים הסתדרו במסלולם עבורנו. אין לנו תוכנית אחרת." "אין לך עגילים," היא הצביע על תנוכי אוזניה ועל המפל של חוליות הזהב שמנגינתן ליוותה אותה לכל מקום.

"אינך מסירה אותם לעולם? האימים כולם גברים, בוודאי לא ישימו לב לדבר כלל." ניסיתי לשווא להתחמק. השלמתי אט-אט בדעתי עם כך שאיאלץ ללבוש שמלת אישה, וניסיתי להתנחם בעובדה ששמלתה הדקיקה והקצרה של פי הייתה למעשה שונה מאוד משמלת הנשים החוריות שכיסתה את קרסוליהן ושמעליה נעטפו בגלימה הפרופה בסיכה. אולי בעצם השמלה הזו יותר דומה לשמלת הגברים מהר שעיר, זו שהגיעה עד הברך ונאזרה בחגורת עור עם כיס. אין זה הבדל כה גדול, שיקרתי לעצמי.

היא נדה בראשה. "חשבתי שנסווה את שערך הקצר עם מטפחת, אך גם המטפחת וגם המחסור בעגילים ייראו חשודים מאוד." חשבתי על כוכב במכלאות הזרות בשווה קרייתיים, ועל היבבות של החמורים כאשר התגעגעו הביתה. נשמתי את האוויר הריחני של המקדש עד שחלחל לתוך הריאות שלי, ואז נשפתי אותו החוצה וניסיתי להזכיר לעצמי שאיה ואבי וכל החורי אינם כאן, ואינם יכולים לרמוס אותי עד עפר. "תוכלי לעשות לי חורים?"

פי הדליקה מנורת שמן, וחיממה מעל האש מחט ברזל דקה עד שהאדימה. אף פעם לא שמתי לב שלמתכת רותחת יש ריח. לא

ידעתי אם זה האבק הנשרף עליה, המתכת עצמה, או משהו אחר לגמרי.

“תעצום עיניים,” הציעה פי.

“הזהירי אותי מראש,” ביקשתי.

עפעפיי כבדו, ועתה רק רחשי צניפה וצליפה רחוקים אירחו לי לחברה עם הצללים של המקדש. לא ראיתי את פי אבל הייתי מסוגל לחוש בה, כיצד היא נחה כנגדי, ידה נאחזת בי כדי ליצור ניגוד ומשענת. אגודלה נח בשקע כתפי ואצבעותיה כמעט חבקו את עורפי.

היא נשמה, וחמימות גופה התקרבה אליי למרחק זעיר, אבל חשתי כאילו זורחת לנגד השמש. כאשר נשפה האוויר ליטף את לחיי, והבל הקטורת הקיף אותי בעוצמה. לא הייתי זקוק לאזהרה שלה, כי חשתי את האחיזה שלה מתהדקת.

פקחתי את עיניי, והרמתי אליה את מבטי כאשר המחט המלוכנת חדרה לתוך עורי. הכאב היה סתום, לוחט אבל ממוקד ובלוע בעצמו משציפיתי. כמו מכה שטוחה אבל מפלחת. היא הוציאה אותה החוצה ומייד לחצה על החור משני צידי תנוך האוזן עם פיסת בד בכוח שהכאיב לי יותר מהניקוב. המחט שוב חזרה ללהבות, והפעם הריח היה חריף יותר כאשר מעט הדם שדבק במתכת נחרך והתנדף.

היא הטתה את ראשי כדי שתוכל להגיע לאוזני השנייה אבל היא הבינה שלא קיבלתי את עצתה ולא באמת הייתי מסוגל לא להישיר מבט. אחיזתה בכתפי התרופפה מעט, והיא השפילה את עיניה ראשונה. לשונה ליחלחה מעט את שפתייה כמחפשת אחרי מילים או התנצלות או משהו שיפיג את הדבר הזה שנוצר ביננו ולא ידעתי מה הוא.

“רק עוד אחד.”

נשכתי את הצד הפנימי של הלחי שלי, והגוף מעצמו התכווץ והתכווץ לספוג את הכאב. החור השני הכאיב באופן שונה, כאילו הדהדו זה את זה, אחד פועם בקצב מתנחם כבר והשני נרגע מעט רק כשהיא שוב צבטה את התנוך עם הבד.

“חשבתי שיהיה יותר דם,” הודיתי כשראיתי את הבד שהרחיקה

ממני.

היא נדה בראשה. "נסה לא לטלטל את הראש בהתחלה, עד שהפצע יחלים," אמרה ואז הסירה את העגילים הגדולים והמצלצלים שלה והשחילה אותם באוזניי. "ענה?"

הרמתי את ראשי, והבנתי למה היא התכוונה. המשקולות על צידוי ראשי הכבידו על תנועותיי, וניסיתי למצוא מחדש את שיווי המשקל שלי. "הביאי לי את הבגדים לפני שאתחרט."

היא צחקה בקול חרישי, כנראה בתקווה שלא אשמע אותה. והניחה ערמה של בד שקוף ומעודן לפניי. "שאעזור לך עם סיכת הרכיסה?"

"את יכולה בבקשה להסתובב?" נשמעתי פגיע משרציתי להרגיש. פי הרימה גבות. "למה?"

"כדי שאוכל להתלבש." משכתי את המילים כדי להדגיש כמה שאלתה משונה. כתפיה נמשכו מעלה בקלילות והיא התרחקה, למרות שרציתי לבקש ממנה להתרחק אפילו יותר. אבל העדפתי שלא לנסות לבקש ממנה שנית, כי לא אהבתי את הצורה שבה הקול שלי כמעט רעד.

השתחלתי מחוץ לשמלת הגבר הקצרה שלי, והנחתי לה להישאר רק על מותניי. פלג גופי העליון נותר חשוף למעט רצועת הבד הארוכה שכרתי מסביב לחזה שלי. לאט ובוזהירות פרמתי אותה, והרוח הייתה קרירה נגד הרקמה שעקצצה באופן מבשר רעות. לראשונה מזה כמה ימים נשמתי כראוי, האוויר כמעט פורץ לתוך הריאות מעצמו. בדקתי את העור שהכאיב, רצועה של שפשופים וכתמים אדומים בצד צלעותיי העידה על הקשירה הארוכה שלא התרתי כבר יומיים. הייתי צריך לרופף את הכריכה בלילה, חשבתי לעצמי.

בפעמים הראשונות שקשרתי את החזה שהחל לצמוח יתר על המידה הייתי שוכח להתיר את הקשירה והייתי מתהלך ימים שלמים מתפתל מכאב ומתקשה לנשום. נדרשו לי זמן ומיומנות להבין איך לקשור, ובעיקר מתי להתיר כדי לא לפגוע בעצמי. בדרך כלל עשיתי הכול כדי שלא לספק רמזים או תזכורות לאנשי השבט שלי. הם ידעו, כולם ממזרח לעמק השידים שמעו על הילד המעוות של האלוף צבעון שנוולד אחרי חמש בנות וגם על השמחה הגדולה שהבן

הבא נולד בריא ושלם. אבל בימים ימימה אם עשיתי ככל יכולתי כדי להסתתר או למסך את התזכורות למוזרותי, רוב אנשי השבט שלי נטו לשכוח זאת, או לפחות להתעלם. למעט הרגעים שבהם הייתי מועד או עושה מעשה שהיה מזכיר להם מייד שמעשי הם תוספת חטא על פשע הגוף שאיתו נולדתי.

“ענה?”

ידי זינקה מעצמה אל הבגד שניסיתי ללבוש והצמדתי אותה לחזי כדי להתגונן ולהסתתר. “מה!?”

פי קימטה את מצחה כלא מבינה למה אני תוקפני כל כך. “למה בני אנוש מודאגים כל כך מהעירום שלהם?”

בהיתי בה ולא הבנתי את השאלה. המשכנו לעמוד שם מספר רגעים, עד שעלה על דעתי, שאולי בגלל גילה והמצב שלה היא לא מעלה על דעתה שנוכחותה מפריעה לי. “כי להיות עירום זה להיות פגיע.”

“אבל כולם עירומים.”

“את יכולה בבקשה לתת לי לסיים להתלבש?” קולי כמעט עלה לצעקה. “אחר כך נשוחח על בגדים ותכשיטים כמה שתרצי.”

“יהי כדברך.” היא הסתובבה ואני ניצלתי את ההזדמנות כדי להרים את שמלת הנשים הארוכה שלה ולחפש את הפתח. היה שם הרבה יותר בד משהייתי רגיל ללבוש בשמלות גברים.

כאשר השחלתי את ראשי בפתח ורקמת התכלת נחתה בכבדות על חזי גיליתי את פי עומדת היישר מולי ותוהה. “מה אתה?”

ואז למרות שרציתי לצעוק עליה ולברוח הרחק מן המקדש, ולהתרחק ולהסתגר אמרתי את האמת. “נולדתי ככה. אני מצטער שראית זאת. אני מצטער, אני יודע שזהו מראה דוחה כל כך. אבי המתין לבן יורש שנים רבות, חמש בנות נולדו לו. לפני שנולדתי אמי התפללה והתחננה לאלה ענת ונדרה שתיתן לי את שמה.” היה זה מנהג החורי מימים ימימה, גם דודי, האלוף ענה, נקרא על שם האלה שהגנה עליו בינקותו מנשיכת נחש עד שחינו סר מעל פניה והוא נהרג בפשיטה של האימים. “ענת נענתה לתפילות אמי, אך בדרך שעשועיה האכזריים. היא נתנה להוריי מה שביקשו - תינוק שהוא זכר. אבל אמי מעולם לא ציינה בנדריה שלא אהיה גם נקבה.”

במשך שנה וחצי הייתי הלכה למעשה היורש היחיד של אבי, אך הקללה שנחה על בית צבעון נשברה עם לידתי. איה נולד, וזכה באהבת אבי מייד. אני הייתי הגדול, אבל אבי נהג להקדים את שמו של איה לשמי כשקרא לנו.

חיכיתי שפי תצעק, שתבכה או שתזרוק עליי את שאר הצמידים שהחזיקה בידה. אבל במקום זאת היא רק חייכה ואמרה, "הכרתי פעם מישהו כמוך. ממש מזמן."

אט-אט ובזהירות הרמתי את ראשי. חיפשתי בזווית פיה או בעיקול עיניה רמזים לצחוק או לעג. אך במקום זאת פניה היו מלאים במעין תהייה על דבר מה רחוק מאוד. "קראו להם אדם."

המשכתי להביט בה, בוחן את הסכנה שנשקפה לי. ציפיתי שתגיד משהו על גברים וזקנים כמו איה. משהו שיבהיר שהמילים המרפאות האלה היו בדיחה על חשבוני. אבל היא רק לקחה את ידי בידה והתחילה לסגור את הסוגרים העדינים של הצמידים הרבים על מפרקי ידי.

"את לא...?" עצרתי אותה ממלאכתה והחזקתי בידה, ולא ידעתי בעצמי להגדיר את הפלא שחשתי לתגובתה.

עיני האתון השחורות הגדולות שלה בהו בי בהפתעה, כלא מבינות מדוע אני מגזים בתגובתי. "אולי גם אתה נבראת בין השמשות." עכשיו לא הפסקתי את פעולותיה כאשר השחילה על זרועותיי עוד ועוד צמידים ודחפה את ראשי קדימה כדי לרכוס על צווארי רביד עצום. סנטרי כמעט נגע בעצמות הבריה שלי ועורפי נמתח לכל אורכו בתנוחה לא נוחה, אבל לא הייתי מסוגל לבלוע את החיוך שעל פניי.

היא עקפה אותי והרימה את הצעיף שבו התכוונה לעטוף את שערי הקצר ולהסוות אותו, ואז הבחינה בפניי. "למה אתה מחייך?" "לא כלום," עניתי לה, למרות שחשתי כאילו העולם כולו מאיר אליי פנים, והכול, אפילו באור הזריחה הקלושה שרק החלה לבצבץ, זורח.

נעזרתי מעט בידה של פי כאשר דידיתי בסנדלי הזהב שלה במעלה המדרגות אל כס המלוכה שלה וישבתי עליו. היא עצמה לבשה את שמלת הגבר הקצרה שלי משום שתיאלץ לרוץ ולחמוק בין הגופים

הכבדים של האימים ולא רצתה למעוד על שולי המכפלת. התרווחתי במקומי, וניסיתי להיראות כפי שפי נראתה בעיניי לראשונה. ניסיתי לתהות כיצד הייתי נע בתוך גופי שלי לולא היה נאמר לי השכם והערב שאני מבוכה למשפחתי, שאני התגשמות של זעם האלים על בית צבעון. בלי מטלות קטנות ואינסופיות שמטרתן לשמור אותי מחוץ לשדה הראייה בעודי מביט מרחוק כיצד אבי מנחה את איה בשיטות השונות להגן על נקודות השמירה שלנו על הסלע האדום.

השענתי את ידי על המשענות כפי שפי עשתה כאשר הבטתי בה מרחוק ממקום מחבואי בגן. וכמה משונה היה הדבר שלא חשתי כשקרן או רמאי. אלא כמי שיושב על מקום שנועד לו והוא רק לא ידע על כך. חשתי כאילו שני שברים התאחו באיזה מקום בתוכי שכלל לא ידע שהוא שבור ומנוסר.

עצמתי את עיניי, הכאב שכבר היה עמום בתנוכי אוזניי עדיין פעם אבל היה מוכר. כמעט כאילו כך נועדתי להיות. שמעתי את שערי המקדש נפתחים כאשר האימים דחפו אותם ופקחתי את עיניי מחדש כאלת האתונות של שווה קרייתיים.

האימים בחרו אתון מן המכלאה, ביחד עם שני שוורים גדולי גוף. זכרתי את ישיבתה הקפואה ומלאת ההוד של פי ביושבה על כיסאה, ומבטי נדד הלאה קדימה אל קצה ההר שבצבץ מעל החומה. שם, הזכרתי לעצמי, נמצא המעיין במדבר, ומאחוריו הר שעיר והסלע האדום שאליו הבטחתי לכוכב שאשיב אותה.

הרחתי את הדם וקולות הזעקות של הבהמות הנטבחות גירדו בקצה תודעתי כמו טפרים על לוחות עץ. אך אני הכרחתי את עצמי להתנתק מהם, להתרכז לתוכי, להתקיים ותו לא. ראיתי את שלושת האימים מתקבצים מסביב לאבן ומגלים את הלהבות הבוערות מסביב ללהט החרב המתהפכת.

קצה תנועה בשדה ראייתי הלך וקרב אל האבן, האש, והדם. פי נראתה זרה ומוכרת בו זמנית כאשר פסעה חרישית על האדמה, בבגדים החוריים שלי. אט-אט היא קרבה אל המזבח וכמעט הייתה במרחק כדי לזנק על המזבח העצום שגובהו הותאם לגופם של האימים.

הבזק של תקווה מילא אותי, יכולתי כמעט לטעום שוב את האוויר של המדבר, היינו קרובים כל כך. אך כאשר צפיתי בשעת הכושר הולכת ומתקרבת הבחנתי מה מונח על המזבח.

צעקה איומה ונוראה נפלטה מגרוני, מעומק השאול, ולא היה שום מחסום או כוח שהיה מסוגל לעצור את הקול היוצא מסוף העולם ועד סופו.

ראשה של כוכב היה מוטל על צידו, עיניה קרועות בבהלה של מי שמבינה מה נעשה לה. פיה פעור ומטיח בי שבגדתי באמונה, שהבטחתי שאציל אותה מן המקום הזה ולא קיימתי. הכול פסקו ממלאכתם ובהו בי.

פי קפאה במקומה מאחורי מרפקו של אימי אחד והביטה בי כלא מאמינה מה עוללתי. כאשר הדף הכאב הראשון חלף הבנתי כמה טעיתי. האימי, הוהיה, כנראה הבחין בתנועתה של פי או במבטי עליה, משום שהוא הפנה את ראשו ותפס אותה.

היא ניסתה להיאבק ולהתחמק ממנו, אבל היה די בידו האחת כדי להקיף את מותניה ולהרחיק אותה מן הלהב. הבלבול על פניהם של האימים קנה לנו רגעים יקרים, הם הביטו בפי ואז שוב בי ואני ידעתי שבן רגע יתפקחו ויבינו את התרמית.

לא הצלחתי להציל את כוכב, אבל הייתי חייב להציל את שאר העדר, את פי ואת עצמי מעיר האימים שווה קרייתיים. הכוויה שצרבה את ידי כשניסיתי לדחוף את האבן עדיין בערה, ולא ידעתי אם אני משלה את עצמי או שזכיתי בהגנתם של תשוב וחבת. אבל אם הייתי ממשיך לשבת על הכיסא ההוא סופי וסופם של החמורים שלי היו ברורים וידועים מראש.

זינקתי מכס האלה של פי, תפסתי את שולי השובל כדי שלא יסתבך בין רגליי כאשר זינקתי מעל המדרגות ובעטתי את הסנדלים כדי שלא אמעך. רצתי הישר אל עבר המזבח העצום והאימים שמקיפים אותו. העגילים נעו וחבטו בצווארי, וקיויתי שמשקלם לא יקרע את תנוכי אוזניי.

פי כנראה הבינה מה אני מתכוון לעשות כי היא צעקה, "התרחק! אתה תישרף!"

אבל אני לא התכוונתי לעצור. ניצלתי את התנופה כדי לזנק

על דופן המזבח הגבוהה, ובלעתי את הבחילה שאחזה בי למרבה הגופה המבותרת של כוכב. שלחתי את ידי ותפסתי בניצב של להב הלהבות.

חשתי בהן רוחשות ולחשות, בוחנות אותי מלפני ולפנים, כל פיסה בגוף ובנפש. עמדתי במרכז התקהלות האימים, אבל הייתי במקום אחר, ראיתי עצים שלא חזיתי בהם בעיניי מעולם, ונהרות יוצאים מעדן, ואש. רק אש בכל מקום. חשתי אותה מגששת בתוכי הופכת בי והופכת כמפרקת את כל צפונות ליבי באופן שהשאייר אותי פעור לרווחה.

אחזתי בחרבו של בן שמיים, נזכרתי באימה, ונראה היה לי שבן רגע האש תבלע אותי על חוצפתי הרבה לגעת במה שלבני אדם לא אמור להיות לעולם.

הוהיה שעדיין אחז בפי בידו החל לצחוק, וקולו המרושע של האימי הדהד בין העצים שהיו חיקוי חיוור לגן עדן שניסו לבנות על פני האדמה. "ראו ראו, החורים יצאו מהחורים, מבקשים הם להיות בני חורין! ראו את ייאושם עד שהם מגסים לתפוס את החרב שלא נועדה לא לאיש ולא לאישה."

אלא שאז האש כמו נשאבה לתוך כף ידי והיא שקטה, מגיבה למשאלת הלב שלי בציטנות. הרמתי את ראשי לעבר האימי. "אני לא איש אף לא אישה. אני בריאה בפני עצמה."

להב נענתה לי כאשר הרמתי אותה ואט-אט ובזהירות הזדקפתי, ושוליה של המתכת שורטים את הסלע תחתיי.

האימים החליפו מבטים מהירים, מבינים אט-אט שדבר מה משונה מתרחש לנגד עיניהם. הוהיה נסוג צעד או שניים לאחור אך עדיין אחז בפי.

"הנח לה," הוריתי לו.

נראה שרק מילותיי הזכירו לו שהוא עדיין תופס באֵלה שלו. הוא היסס, מבין שמערך הכוחות השתנה, אך עדיין מתקשה להסתגל לכך שחורי מאיים עליו.

להב נענתה לי מעצמה, מגיבה לרצונות הדקים שלי כאילו לא הייתה חפץ שאחזתי אלא מחוברת בנימים אל ליבי. בבת אחת פרצו הלהבות מעצמן, בוערות ומלאות נקם על כל כך הרבה דברים, על

לילה, ונמש ואטד וכוּכב. על עצמי, על פי, על שנים שבהן התחבאנו
בחורים בסלע האדום מפחד האימים.

“אמרתי שחרר אותה, הזהרתי בשנית, אף הפעם כשאני מוקף
באש בוערת.

הפעם הוא צייט לי, ואצבעותיו הגדולות שחררו את מותניה של פי.
חתכתי עם להב את האוויר סביבי בקשת בוערת, כמשסף, והאימים
נסוגו עוד מספר צעדים לאחור, פותחים את הפקעת שמסביבנו.
זינקתי מעל המזבח אל עבר פי ותפסתי את ידה. אצבעותיי
השתלבו בשלה, ומחצתי אותה קצת באחיזתי. מבקש לדעת בלי
מילים שלא נפגעה.

לא היה צורך לתאם או להסביר דבר נוסף, שנינו התחלנו לרוץ
ולהתרחק מהמזבח ומהאימים, אל עבר המכלאות של העדר שלי.
מעלינו עלה אט-אט השחר, וקרני האור של השמש ליטפו את מתאר
גופה של פי.

היא מעדה, ואני ניסיתי להיאחז בה כאשר חשבתי שעיקמה את
רגלה על אבן. אך כאשר היא הושלכה קדימה ואוזניה התארכו
והבגדים שלבשה נקרעו הבנתי שצורתה משתנה בגלל זריחת
השמש.

האימים התגנבו מאחורינו מחדש, מחפשים פרצות או היסוסים
בתגובות שלי. אך אני לא התכוונתי לאפשר להם לעצור אותנו.
זינקתי על גבה של פי, ידעתי שחמורים אינם מהירים בהרבה מבני
אדם, אך כל פסע, כל לגימת אדמה זריזה יותר, הייתה טובה דיה.
לא היה לי צורך לשדל את פי במילים או בהבטחות גם בצורתה
כאתון. היא רצה היישר אל המכלאות, ואני ריסקתי את דופן העץ
בחבטה אחת של צור ואש. “קראי להן, ביקשתי ממנה כאשר
המשכנו אל עבר שערי המקדש.

פי נערה נעירה ארוכה ומלכותית, ועדר החמורים חידד אוזניו
ומייד נענה לה, והחל רץ ודוהר אחרינו בכל הבהלה שאוחזת בעלי
חיים המבינים שאם לא ימהרו שוב יכלאו אותם ויתאכזרו אליהם.
נפלטנו מבין דלתות המקדש הפתוחות לרווחה, ואני נאחזתי
ברעמתה של פי בכל כוחי בעיקול הדרך כאשר התפרצה אל השדרה
המרכזית של שווה קרייתיים. מספר אימים ובעיקר נערים ששיחקו

בשדרה נרתעו לאחור כאשר ראו אותי עם להב, רוכב על אלת האתונות ומאחוריי עדר נמלט של חמורים.

גם אם הניחו לנו האימים להימלט כאשר ראו לנגד עיניהם את האש של להט החרב המתהפכת, הרי שברגע שלא ראו אותה הם יצאו למסע ציד מחודש. האימים החלו לסגור עלינו מאחור, וצעקות בשפה שלא הבנתי נשמעו מעל ראשי. לנגד עיניי ראיתי את שערי הברזל נסגרים עליי כמלתעות של חיה.

"הזדרזי," התחננתי באוזניה של פי. אבל היינו איטיים מדי ולא הגענו לאמצע השדרה לפני ששלושת האימים שדחפו את השערים גרמו להם להיטרק בנקישה סופנית.

פי האטה והחלה לרקד כאשר פרסותיה מבקשות להאט מבלי להשליך אותי מגבה. מאחורינו עדר החמורים ניסה גם הוא להאט, אך הבהלה עדיין שלטה בבהמות, וידעתי שהן ירמסו אותי אם אפול. הוהיה והאימים מן המקדש החלו לסגור עלינו מאחור, ומלפנינו רק חומות ושער ואימים נוספים.

צקצקתי בלשוני לחמורים שלי, וקראתי לעדר להתאסף מחדש. "המשיכי," הוריתי לפי, "היום הזה אנחנו יוצאים את שווה קרייתיים." נאחזתי בלהב בכל כוחי, ומבלי מילים התפללתי לכל האלים כולם, אבל בעיקר ללהב עצמה. למרות שהמשכתי לראות את השערים והחומות הסוגרים עלינו ראיתי שוב את העצים והגן, כמו זיכרונות של אש ואבן, וביניהם מתהלכים דברים שבני אדם לא אמורים לראות. חשתי כאילו החרב עצמה נמלאת בגעגועים לאותו מקום זר, והזעם שמילא אותי לא היה שלי בלבד, אלא גם שלה.

גל להבות התנפץ מתוך להב, ואני גיליתי שברזל מסוגל לבכות מרוב חום. עמוד האש שאחזתי בקצהו המשיך לירוק עוד ועוד כמו הלוויתן שבים. תהיתי אם כך מרגישים כרובים, שהם אינם איש ולא אישה, ורק אש. אט-אט נפער פתח בשער, והדרך הלכה ונחשפה לפניי, מתערטלת ממתכת. החרך בשער נפתח והאש התנדפה במעין סיפוק נקמה שקט. בסופו של דבר גניבותיהן הקטנות של העירים וצאצאיהם קמו על יוצריהם.

רק כאשר חדלה האש ופי חלפה בשער הבנתי שהאדמה רוקדת לנגד עיניי ואין זו תוצאה של ריצתה של האתון. עצמתי את עיניי,

הייתי מרוקן, מותש כפי שלא הייתי מעולם. נאחזתי בצווארה של פי, אצבעותיי חופנות את שְׁעֵרוֹתֶיהָ, והנחתי את ראשי על עורפה. נאבקתי בכול כוחי להישאר ער, לא לאבד את ההכרה כדי שלא אפול מעל החמור.

ראיתי את האבנים הגעשיות מתחלפות תחת רגליה של פי, והצללים משתנים ורוקדים. איבדתי את תחושת הזמן, ריחפתי מעל האדמה ותהיתי האם להב גזלה ממני משהו שלא הבנתי. הייתי חסר גוף לחלוטין, רק רוח רוקדת על פני תהום.

הצללים כיסו הכול כאשר השמש שקעה מעבר להרים אל תוך המערב, ולפתע מצאתי את עצמי מתרסק על הקרקע בכוח כאשר פי שינתה את צורתה. "ענה?" היא רכנה מעלי, "השלום לך? אני מצטערת שקרעתי את הבגדים שלך."

נעזרתי בה כדי לקום מהקרקע, אבל ניסיתי להסיט את מבטי הרחק מהעירום שלה, נבוך מן המעמד. "אין דבר, הם לא יקרים כמו השמלה שלך. את רוצה אותה בחזרה?"
"לא," ענתה בקלילות. "היא יפה לך."

חייכתי למרות שהרגשתי עדיין מעורער מהשִׁרְפָה ומהדרך המתישה. פסענו יחדיו, שנינו קצת רועדים ופצועים, הולכים יחד על הקרקע החמה עדיין מהשמש שכבר נעלמה.

המעייין שבו נשבו החמורים שלי נראה כאילו לא עברה עליו שום פורענות, למעט הצמחים הרמוסים. צנחתי לצד המים ושטפתי את פניי שוב ושוב, כאילו היה לי סיכוי לשטוף מעליי את שווה קרייתיים. המים היו קרירים, וגם אם לא הצליחו להשכיח ממני שאיבדתי את כוכב, חשתי מאושש מעט יותר.

העדר התמקם לו בנחת מסביב למים, לועס ונח מן הריצה הארוכה. אט-אט הצלחתי להזדקף ולהתיישב, ולבחון את להב. היא כבתה לאחר ששרפה את השערים של עיר האימים, ונראתה כמעט כמו חרב רגילה לחלוטין למעט העובדה שהייתה עשויה מגוש צור ולא מנחושת.

משכתי מעל ראשי את המטפחת שבה פי הסוותה את שְׁעֵרֵי הקצר וכרכתי אותה מסביב ללהב. קיוויתי שאצליח לטשטש מעט את ייחודה עד שאשיג לה נדן הולם בהר שעיר.

פי הייתה פחות עצורה ממני, ופסעה היישר לתוך המים, מרשה לעצמה לצחוק ולהתיז לכל עבר, רסיסי המים מקשטים את האוויר סביבה כיהלומים מרחפים. הבטתי בה ממקומי, צחוקה מידבק ומהדהד בין הכוכבים. פי הייתה שיכורה מחופש, ונראה שאפילו מגע האבנים או הסוף על כף ידה חדשים עבורה. היא התרוצצה לכל עבר עד שלבסוף התיישבה לצידי, ורגליה משכשכות במים.

"פי, ניסיתי למשוך את תשומת ליבה למרות שכל רחש או זמזום הסיחו את דעתה. "לאן תלכי מכאן?"

"איני יודעת עדיין," אמרה ושפתיה מחייכות חיוך רחב כל כך. "בואי איתי להר שעיר," הצעתי לה, ואז ניסיתי להיות מעט פחות פגיע. "כוכב איננה, ואני אשמח למובילה חדשה בעדר שלי." היא צחקה בשובבות של ילדה ואני הבנתי שכנראה קלות הדעת המדומה שלי הייתה בעוכריי.

"בואי איתי," ניסיתי בשנית, אך מבטה נדד ממני והלאה, ואני הבנתי שעליי לשים את נפשי בכפי. "שנינו בריות של בין השמשות, אין עוד בריות כמונו. סייענו זה לזו עד הנה, וזר לא יבין את זאת. בהר שעיר אוכל להתעמת עם איה, אוכל לדרוש את מקומי כאלוף." "אינך זקוק לי כהוכחה שניצחת את האימים, ענה," היא הצביעה לעבר החרב העטופה. "יש לך את להב כדי להקסים את הבחורה שלך, קרני."

"אבל אני לא רוצה יותר את קרני," אמרתי, ורק אחרי שיצאו המילים מפי הבנתי שנכון הדבר. יצאתי לדרך הזאת כדי להרשים נערה, אבל חזרתי אחר. "אני רוצה אותך, בואי עמי, היי האלופה שלי."

פי הטתה את ראשה לעברי, ואותו חיוך איום ונורא, אימהי וסלחני, נשלח לעברי. "אם כך אבוא איתך להר שעיר."

ליבי זינק בקרבי, מציף אותי בגלים של ניצחון וחום. "לך לך להר שעיר, ענה. אני אבוא כשתבשיל העת, חיייתי זמן רב מדי בין חומות."

שקעתי מעט שוב לתוך העייפות והתשישות של הגוף, וכל הלהט וההתלהבות שמילאה אותי נעלמה מעצמה. "אם אינך מעוניינת, כל

שעלייך לעשות הוא לומר לי.”
פי חייכה, “אל תדאג, ענה. עבור נא לפני שפחתך, ואני אתנהלה
לאיטי, עד אשר אבוא אל אדוני שעירה.”
בבוקר כשהתעוררתי, כבר לא הייתה שם.
כאילו לא הייתה מעולם.

פסעתי לתוך שטחי החורי, מאחוריי עדר דל יותר, אך על מותגי
הבגד שלי קשורה להב, וסביב ידי וצווארי צמידים ורביד שדי
בהם כדי לרכוש חמישה עדרים נוספים ולהרבות עבדים ושפחות.
המשקיפים מעמדות השמירה של הר שעיר הבחינו בי ראשונים,
אבל לא תקעו בשופרות שנשמרו רק להתקפה של האימים.
הילדים בפתח היישוב צעקו וקראו להוריהם. “ענה חזר! והוא
בת!” אבל הם התפזרו מחדש כאשר התקרבותי. מעבר לעיקול הדרך
פסעתי לתוך הכיכר שבפתח החורים שבהם התגוררנו, שהייתה
מלאה מפה לפה באנשי שבטי.

אבי, האלוף צבעון עמד בפתח, וכאשר ראה אותי לבוש בבגדי
נשים ובתכשיטים של פי, גבותיו קדרו, ושפתיו התעקמו כלפי מטה
כמו חצי סהר הפוך. כאבו העכיר את ליבי, אבל אני ידעתי שהוא
ראה רק את הבגדים שלבשתי, ולא את מי שהפכתי להיות או את
שעברתי בימים שבהם ירדתי לארצות הרפאים ועליתי בשנית מן
השואל.

בטרם הספקתי לדבר אליו או להסביר ולנחם, בן דודי אשבן בן
דישן קרא, “ראו ראו, משפחתנו התרחבה! ברוכה הבאה להר שעיר,
ענה בת צבעון!”

גל של צחוק פרץ והקיף אותי.

הבטתי באנשי השבט שלי במבט חדש. חיינו בחורי הסלע, בסתר
המדרגה, חיים של יאוש והישרדות ופחד מפני שעתיד לבוא. עיר
האימים שינתה בי דברים שעוד לא הבנתי, ולו כי הבנתי עד כמה
אומללים החורי בדרכם שלהם.

מבין האנשים נדחף אחי איה, מבטו מבוהל ונוזעם. “ענה, יצאת
מדעתך? אל תעז להיכנס כך למערות, אתה תוריד את שיבת סבא
שעיר ביגון שאולה!”

איה הביט בי ובחן את הבגדים והתכשיטים היקרים, כלא מאמין למראה עיניו. "אבינו שלח אותך לרעות את העדר, ובמקום זאת הלכת להחליפם בבגדי אצולה בסדום?" הוא סקר את מראי מלמעלה למטה כמנסה לשחזר את מהלך הדברים בדמיונו. "מה עוד נתת תמורתם? האם מנני וגמור אתך לבייש את משפחתנו?"

איה הלך וקרב אליי, עיניו רושפות. "אינני מופתע שחמדת לך את חיי התענוגות של ערי הכיכר, אבל למה שבת? היה עדיף שתיעלם והעדר כולו איתך משתשוב להר שעיר לבוש כזונה מעמורה."

לא נעתי ולא זעתי ממקומי, ורק עקבתי אחריו בעיניי. "שבת כי זהו ביתי," עניתי לו. "כי במקום הזה אני אהיה אלוף אחרי אבי." הוא ירק על הקרקע לרגליי, ואז זינק לעבר ראשי, באותה תנועה שבה נהג לגרום לי למעוד על הקרקע במשך רוב שנות ילדותנו. אך לעומת מאבקי עם האימים, היה איה טרף קל. דחפתי את ידו הצידה בזריזות שכמעט גרמה לו לאבד את יציבתו. בידי האחת תפסתי את זקנו המטופח והמסולסל, ובידי השנייה שלפתי את להב ממקומה המוגן בחגורת. להב הגיבה לקריאת הקרב שלי בדרכה המסורה, ולהבות נמוכות ליחכו את המטפחת שכיסתה אותה.

עכשיו הפכו הלהג והצחוק באחת לצעקות ורתיעה לאחור. אפילו אבי מולידי שזלזל בי והעדיף את איה על פניי הביט בי בעיניים חדשות. איה צעק והתפתל אבל אני לא הנחתי לו ללכת כאשר הנחתי את להב מתחת לזקנו והנחתי לו לבעור עד שקווצה ממנו נותרה בידי והוא נשמט לאחור, ריח שיער שרוף ממלא את האוויר. "החורי שמעו קולי, בני שעיר האזינו אמרתי!" צעקתי לאנשיי כאשר השלכתי את זקנו השרוף של איה על גבו בעודו נמלט מהמקום כפחדן. "אני ענה בן צבעון אשר מצא את האימים במדבר ברעותי את החמורים לאבי! אני פרצתי לשווה קרייתיים!"

ראיתי את עיניו של אבי מתעגלות, כאשר לא העלה על דעתו שאני, חצי הבן שלו, מסוגל לעשות כדבר הזה.

"אני הפלתי את חומותיהם והברחתי את האלה המגינה עליהם ממקדשה, ניתצתי את מזבחותיהם וגזלתי מהם את להב, חרב בני השמיים!"

קרני הביטה בי כפי שלא הביטה בי מעולם. איזו מרירות משונה

נמסכה בתוכי, בידיעה שאולי בעבר הייתי מאושר מיראת הכבוד שלה, ועכשיו מעבר לחדוות ניצחון פשוטה לא היה בכך דבר. "יותר לא נתחבא בחורי הסלע האדום! יותר לא נירתע ונפחד, אנשי הר שעיר! אל תראו, התיצבו ובואו! כי כאשר ראיתם את האימים לא תשובו לראות את פניהם עוד עד עולם!" הפעם הם נענו לי, זועקים באושר, לא מאמינים לנס שהתרחש לנגד עיניהם. ילדים שוב פרצו בריצה נרגשת, וזקנים שראו את בניהם נהרגים בידי האימים התייפחו בשקט. מי פילל ראות היום הזה.

להב שוב ככתה מעצמה והניחה לי להכניס אותה מנומנמת מעט לקצה חגורתה, כמבינה שתפקידה כאן תם. ואכן, קם הדבר ונהיה. במשך שבע שנים חיינו בשלום, עד בוא החושך הגדול עם ארבעת מלכי קדם. האימים לא העזו להתקיף שוב את נחלת החורי שבהר שעיר. עד כדי כך שאבי תהה שמא עלינו להפסיק להעמיד שומרים בראש ההר, ולהסתפק רק בשומרים בפתח הדרך.

אך אני סירבתי לקבל ממנו, וכאשר לא נמצא מי שיעלה לשמירה, הייתי עולה בעצמי. להב על מותני, והרוח מצליפה בעגילי הזהב שלי. הייתי צופה על המדבר הגעשי הגדול, ומדי פעם מדמה בנפשי שראיתי חמור בודד חוצה את השממה והייתי מחייך לעצמי ימים שלמים. לא הסכמתי להפסיק להעמיד את השומרים עד שהיא תחזור. ידעתי שיום אחד, פי האתון תחזור.

וְאֵלֶּה הָיוּ בְנֵי אֱהֲלִיבְמָה בֵּת עֲנָה בֵּת צְבָעוֹן אֲשֶׁת עֶשָׂו...
(בראשית לו, יד)

